



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 98/2016-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. februára 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], pre namietané porušenie jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 11 Listiny základných práv a slobôd, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7 S 144/2014 zo 6. mája 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako podanú zjavne neoprávnenou osobou.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. júla 2015 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], pre namietané porušenie jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“) a čl. 11 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 7 S 144/2014 zo 6. mája 2015.

Zo sťažnosti a z pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľ je vlastníkom nehnuteľnosti/pozemku – ornej pôdy, ktorá na základe rozhodnutia bývalého Lesného úradu Spišská Nová Ves č. 380/93, 434/93 z 2. augusta 1993 čiastočne patrí aj do poľovného revíru [REDAKOVANÉ]. Na zhromaždení vlastníkov pozemkov konanom 2. mája 2013 sťažovateľ spolu s ďalšími vlastníkmi vyjadril svoj záujem postúpiť užívanie tohto revíru na Poľovnícku organizáciu [REDAKOVANÉ] so sídlom v [REDAKOVANÉ], s ktorou ich splnomocnení zástupcovia podpísali 1. januára 2014 „Zmluvu o postúpení užívania spoločného poľovného revíru [REDAKOVANÉ] na budúceho užívateľa Poľovnícku organizáciu [REDAKOVANÉ]“. Táto zmluva bola predložená na registráciu Okresnému úradu Spišská Nová Ves, pozemkovému a lesnému odboru (ďalej len „okresný úrad“), kde v súčasnosti ako vedúci odboru pôsobí bývalý predseda spoločného poľovného revíru [REDAKOVANÉ], ktorý je zároveň žalobcom v konaní vedenom Okresným súdom Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 7 C 348/2013 „vo veci otázky plnenia zákonnej podmienky pre zaevidovanie zmluvy o užívaní poľovného revíru v súlade s § 16 ods. 1 zákona č. 274/2009 Z. z. o poľovníctve“. Okresný úrad rozhodnutím č. OÚ-SN-PLO-2014/133 z 20. januára 2014 poveril Poľovnícke združenie [REDAKOVANÉ] vykonávaním ochrany poľovníctva a zabezpečením starostlivosti o zver v poľovnom revíri [REDAKOVANÉ]. S takýmto postupom okresného úradu vlastníci nesúhlasili, preto podali podnet Okresnej prokuratúre Spišská Nová Ves (ďalej len „okresná prokuratúra“), ktorá následne 11. decembra 2014 podala krajskému súdu návrh podľa § 250t Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), ktorým sa domáhala uloženia povinnosti okresnému úradu, aby konal a rozhodol vo veci žiadosti Poľovníckej organizácie [REDAKOVANÉ] o zaevidovanie zmluvy o užívanie poľovného revíru [REDAKOVANÉ]. Krajský súd napadnutým uznesením návrh okresnej prokuratúry ako nedôvodný zamietol, pretože dospel k záveru, že „v danom

prípade nie je možné konštatovať, že odporca nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný, t. j. nepovažoval postup odporcu za nečinnosť v ich zmysle“.

Sťažovateľ poukazujúc na skutkové okolnosti daného prípadu v sťažnosti vyjadruje nesúhlas so závermi krajského súdu, ktorý podľa neho zjavne neprimerane zasiahol do jeho označených práv ako vlastníka pozemkov, keďže legitímne očakával, že „*štátny orgán si svoju povinnosť splní, zmluvu zaeviduje, z čoho budú plynúť majetkové nároky pre sťažovateľa ako náhrada za postúpenie užívania revíru. Krajský súd v Košiciach však tieto majetkové nároky úplne vyvrátil, nakoľko v súčasnom stave užíva aj vlastníctvo sťažovateľa iný subjekt.*“. Podľa názoru sťažovateľa sa krajský súd v napadnutom uznesení „*spravodlivým riešením vôbec nezaoberal. Odôvodnenie uznesenie nenapĺňa ani minimálne predpoklady ústavne konformného výkladu, nakoľko súd vôbec nekonkretizoval spojitosť konania o platnosti právnych úkonov s konaním o evidencii zmluvy, pri ktorej správny orgán len štatisticky posudzuje, či zmluvu podpísala nadpolovičná väčšina vlastníkov poľovných pozemkov počítaná podľa výmery poľovných pozemkov patriacich do poľovného revíru.*“.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ v petite navrhuje, aby ústavný súd nálezom rozhodol, že uznesením krajského súdu sp. zn. 7 S 144/2014 zo 6. mája 2015 boli porušené jeho základné práva podľa čl. 20 a čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 11 a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu, aby napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Okrem toho sťažovateľ žiada priznať náhradu trov jeho právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľa vlastníť majetok podľa čl. 20 ústavy a čl. 11 listiny, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu uznesením krajského súdu sp. zn. 7 S 144/2014 zo 6. mája 2015.

Z napadnutého uznesenia, ktoré tvorilo prílohu sťažnosti, ústavný súd zistil, že účastníkmi konania v označenej veci je okresná prokuratúra ako navrhovateľ, ktorý podľa § 250t OSP podal návrh proti nečinnosti orgánu verejnej správy, t. j. okresnému

úradu ako odporcovi. Predmetný návrh krajský súd ako nedôvodný podľa § 250t ods. 4 OSP zamietol.

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Podľa § 244 ods. 3 prvej vety OSP rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Podľa § 250 ods. 1 OSP účastníkmi konania sú žalobca a žalovaný.

Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že v konaní podľa V. časti Občianskeho súdneho poriadku správne sudy preskúmajú nielen rozhodnutia vydané v správnom konaní, ale aj iné ako v správnom konaní vydané rozhodnutia a postupy orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 3 OSP), pričom pri súdnom prieskume postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy vydaného nie v správnom konaní je účastníkom takéhoto súdneho konania iba žalobca a žalovaný (§ 250 ods. 1 prvá veta OSP), bez možnosti vstupu do tohto konania ďalších osôb, čo je aj prípad sťažovateľa, pretože krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia na strane 7 uviedol: *„Podľa ods. 2 písm. c) citovaného zákonného ustanovenia (ide o § 79 zákona č. 274/2009 Z. z. o poľovníctve a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, pozn.) všeobecný predpis o správnom konaní sa nevzťahuje na evidenciu zmluvy vlastníkov podľa § 12 alebo zmluvy podľa § 13.“*

Keďže sťažovateľ ako fyzická osoba nebol v danej veci automaticky účastníkom napadnutého konania, pričom ani zo sťažnosti nevyplýva, že by sa svojho účasti v tomto konaní domáhal, nemohlo dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd. Okrem toho napadnuté uznesenie ani priamo nevstupuje do práv a právom chránených záujmov súvisiacich s výkonom práva poľovníctva, resp. do práva sťažovateľa vlastníť majetok,

pretože na to má dať konečnú odpoveď iba výsledok prebiehajúceho konania na okresnom súde vedenom pod sp. zn. 7 C 348/2013, ktoré však dosiaľ nie je právoplatne skončené.

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako podanú zjavne neoprávnenou osobou.

Nad rámec uvedeného ústavný súd upozorňuje sťažovateľa na to, že samotné označenie advokáta, ktorý by ho mal zastupovať v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, bez pripojenia právne relevantného splnomocnenia preukazujúceho aj faktické prevzatie právneho zastúpenia advokátom nezodpovedá požiadavke vyplývajúcej z § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktorá zároveň predstavuje jednu zo všeobecných náležitostí návrhu na začatie konania pred ústavným súdom. Nedostatok tejto procesnej podmienky je v zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu rovnako dôvodom odmietnutia sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. februára 2016